

opusdei.org

1924. Primera estada a Barcelona

Capítol segon, en àudio i en text, del llibre "Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974. Petjades de sant Josepmaria", obra de Josep Masabeu publicat el 2015 a Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

07/10/2022

Escolta la lectura del capítol
(00:10:08)

Disponible també a [ivoox](#) i [iTunes](#)

II. 1924. PRIMERA ESTADA A BARCELONA

Convent dels Pares Mínims, barri del Guinardó. Carrer de l'Oblit 22

El 20 de juny de 1924, en José Escrivà envià el següent telegrama: *Digues si estàs bé per telègraf. Escriu de seguida. José Escrivà. Digues si estàs bé per telègraf. Escriu de seguida.* José Escrivà. Estava dirigit al seu fill en Josepmaria, al Convent dels Pares Mínims del carrer Oblit 22, de Barcelona. Va ser expedit a Logronyo aquest mateix dia a les 13.45 h. i va arribar al seu destí a les 18.10 h. Sant Josepmaria va conservar aquest telegrama tota la vida i així tenim constància que aquest dia era a Barcelona[1].

Va ser la seva primera estada a la Ciutat Comtal, on els seus pares havien fet el viatge de noces el

1898[2], i de la qual tenien notícies sovint, ja que el seu pare, en José, rebia a casa *La Vanguardia*[3].

Sant Josepmaria tenia vint-i-dos anys i acabava de rebre el sotsdiaconat feia sis dies, el 14 de juny. Vivia a Saragossa, en el seminari de Sant Francesc de Paula[4], amb seu a les dependències de l'edifici de Sant Carles. Havia començat els estudis al seminari de Logronyo per concloure'ls a la Universitat Pontifícia de Saragossa.

El viatge a Barcelona

No sabem els motius del viatge a Barcelona, ni les gestions que hi va fer. Potser, entre altres coses, el viatge podria estar relacionat amb l'estada a Barcelona aquells dies del seu gran amic en Francisco Moreno[5], que passava una mala temporada.

En Francisco Moreno coincidí amb sant Josepmaria durant quatre anys al seminari de Sant Francesc de Paula. Amb tota seguretat va ser la persona que més tracte i afinitat va tenir amb el fundador de l'Opus Dei.

Ell mateix explica: *No recordo bé si van ser dos o tres els estius en què Josepmaria va passar uns dies -quinze o vint- amb la meva família a Villel, un poble proper a Terol on el meu pare havia exercit de metge. Tots a casa meva l'apreciaven molt. Per a la meva mare era un fill més. Jo també vaig passar alguna temporada amb els seus pares i germans a Logronyo: en Santiago era llavors molt petit, li dèiem 'Guitin' i em divertia jugar amb ell*[6].

Al setembre de 1922 es va ordenar de prevere a Tarazona, i va continuar residint en el Seminari de Sant Francesc de Paula fins a l'octubre de

1924, on rebé per part dels seminaristes el tracte d'Inspector.

I afegeix: després, circumstàncies que depara la vida, ens van separar i no el vaig tornar a veure fins que va acabar la guerra espanyola en els anys quaranta. No obstant això l'amistat mai no es va refredar. Va ser just acabada la guerra espanyola quan ens vam tornar a veure i, als anys quaranta, vaig estar amb ell tres o quatre vegades. El vaig anar a visitar, quan em van avisar que era a Barcelona, en un pis molt petit i senzill del carrer de Balmes on l'Obra estava començant la seva tasca en aquesta ciutat. Més endavant el vaig visitar al Col·legi Major Monterols, la primera obra corporativa de l'Opus Dei a Barcelona[7].

Efectivament, al Diari del Palau del 12 d'abril de 1943, consta que *a les cinc vingué un amic a veure'l*[8], i al Diari de Monterols del 17 de

setembre de 1962 s'esmenta que *a un quart de nou don Javier avisà el Pare que tenia una visita*[9].

No sabem quants dies va passar a Barcelona sant Josepmaria en aquesta ocasió, i desconeixem també el motiu pel qual es va allotjar al convent dels Pares Mínims del carrer de l'Oblit. Però ens queda palesa la seva preocupació -i la de la seva família- per un amic que passava un moment difícil.

El final dels estudis sacerdotals

Mentrestant, en José, el pare de sant Josepmaria, seguia treballant com a dependent en una botiga de teixits de Logronyo. Era un treball dur, hi dedicava moltes hores. Aquell estiu de 1924, segons els testimonis, se'l veia cansat i envellit, semblava més gran del que realment era: el pes de la situació que havia caigut sobre les seves espatlles l'havia esgotat. Sovint, en arribar a casa, després d'una

jornada de treball, tenia les cames inflades, i s'havia de treure les sabates i caminar amb sabatilles, i també aixecar les cames per facilitar la circulació.

Aquesta situació feia patir sant Josepmaria. En Francisco Moreno recordava que, quan rebia una carta de Logronyo, sobretot a l'hivern, li disgustava el fet que el seu pare caminés sobre la neu amb aquells peus inflats: ***el pobret, no s'ho mereix!***^[10], comentava.

A la fi d'aquest curs 1923-1924, sant Josepmaria va fer els últims exàmens a la Universitat Pontifícia de Saragossa: *Disquisitiones theologicae, Institutiones Canonicae* i *Casus Conscientiae*. Els va acabar el 4 de juny, deu dies abans de rebre el sotsdiaconat a l'església del seminari. Era un nou motiu d'alegria: se sentia més a prop del sacerdocí.

D'un mes abans és la inscripció que va fer amb un clau a la base d'una senzilla imatge de guix de la Mare de Déu del Pilar demanant per allò que no sabia encara què era i que el portava al sacerdocí: ***Domina, ut sit!*** **24-5-924**, hi va escriure[11].

Després, un cop finalitzat el curs i havent fet aquesta estada a Barcelona, sant Josepmaria tornà a Logronyo, i es disposà a estudiar les assignatures de la carrera civil de Dret, que anirà cursant durant els anys següents.

Ordenació sacerdotal i fundació de l'Opus Dei

A la casa dels Escrivà de nou arribarà el dolor, amb la mort inesperada del cap de família, el 27 de novembre d'aquell mateix any 1924.

Sant Josepmaria rebé l'ordenació sacerdotal a Saragossa el 28 de març de 1925 i començà a exercir el

ministeri a Perdiguera, una parròquia rural, i després a Saragossa.

El 1927 es traslladà a Madrid, amb permís del seu bisbe, per obtenir el doctorat civil en Dret, que només es podia obtenir a la Universitat de Madrid.

Mentre seguia els cursos de doctorat va desenvolupar una incansable tasca sacerdotal en tots els ambients, sobretot dedicant la seva atenció a pobres i desvalguts de les barriades extremes, i especialment als incurables i moribunds dels hospitals.

El 2 d'octubre de 1928, Déu li fa veure clarament la missió que li volia confiar: allò que seria l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en el compliment dels deures ordinaris del cristià, obert a persones de tota mena i condició.

Des d'aquest dia treballa amb totes les seves forces a tirar endavant l'Opus Dei i desenvolupa una tasca sacerdotal que aviat beneirà Déu amb fruits abundants. El 14 de febrer de 1930 Déu li va fer comprendre clarament que també les dones podrien formar part de l'Opus Dei. Les persones que es relacionen amb ell o que participen en la labor apostòlica comencen a anomenar-lo senzillament 'el Pare'.

Més endavant, el 14 de febrer de 1943, fundà la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. D'aquesta manera es feia possible l'ordenació sacerdotal d'alguns laics de l'Opus Dei i la seva incardinació al servei dels altres fidels, i més endavant permetria, també, als sacerdots incardinats a les diòcesis, compartir el mateix esperit i missatge, tot cercant vocacionalment la santedat en l'exercici dels deures ministerials,

amb dependència exclusiva del seu respectiu Ordinari.

Els fidels de l'Opus Dei són homes i dones que viuen enmig del món i procedeixen de totes les condicions i situacions socials: hi ha joves i ancians, obrers i universitaris, mares i pares de família, treballadores domèstiques, professionals de sectors amb major brillantor social i altres que ocupen llocs de treball menys reconeguts, mares de família, etc. El comú denominador -a més de la fe cristiana- és l'afany per buscar la santedat a través del treball i realitzar un intens apostolat en el propi àmbit, entre els seus iguals.

Per aconseguir aquesta aspiració, que és alhora la missió confiada per Déu, necessiten una formació específica adient. Per això el fundador va posar un esforç constant per tal que els membres de l'Opus Dei, i tots els qui s'acosten als seus

apostolats, rebessin una seriosa preparació, que els capacités per conèixer i tractar millor Déu i perquè, amb espontaneïtat i naturalitat, estiguessin en condicions de dur a terme una incisiva tasca evangelitzadora.

[1] Telegrama d'en José Escrivá. AGP, sèrie A.1, leg. 1, carp. 5, exp. 2.

[2] Toranzo, Esther, Gloria i Lourdes. *Una familia del Somontano*. Rialp. Madrid, 2004, p. 33.

[3] Echevarría, Javier. *Memoria del beato Josemaría Escrivá*. Rialp. Madrid, 2000. p. 90.

[4] L'estudi més complet de l'estada al seminari és el d'en Ramón Herrando Prat de la Riba. *Los años de seminario de Josemaría Escrivá en Zaragoza (1920-1925)*. Instituto

Histórico Josemaría Escrivá. Rialp.
Madrid, 2002.

[5] Francisco de Paula Moreno
Monforte (1900-1981).

[6] Records d'en Francisco Moreno
Monforte. AGP, sèrie A.5, leg. 230,
carp. 1, exp. 8.

[7] Ibid.

[8] Diari del Palau. 12.04.1943. AGP,
sèrie M.2.2, 183-14.

[9] Diari de Monterols. 17.09.1962.
AGP, sèrie M.2.2, 173-26.

[10] Records d'en Francisco Moreno
Monforte. AGP, sèrie A.5, leg. 230,
carp. 1, exp. 8.

[11] Notes d'una reunió familiar el
28.03.1975. AGP, biblioteca, P01,
1995, p. 1044.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/sant-
josepmaria-escriva-a-barcelona-
any-1924/](https://opusdei.org/ca-ad/article/sant-josepmaria-escriva-a-barcelona-any-1924/) (17/03/2026)